

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10 - Vršovice, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU 242752-16/ČJ-2016-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2017, č. j. 75 A 43/2016 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 1. 2017, č. j. 75 A 43/2016 - 24, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU 242752-16/ČJ-2016-040022, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle §

124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 124 odst. 3 stanovila dobu trvání zajištění 90 dnů. Žalovaná shledala důvod pro zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce je starší 15 let, je nebezpečí, že by mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a bylo mu doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění.

Žalovaná v odůvodnění **napadeného rozhodnutí** konstatovala, že cílem žalobce je Itálie, a to vede správní orgán k závěru, že po uložení rozhodnutí o správním vyhoštění bude nadále pobývat na území Evropské unie, čímž by mařil a ztěžoval výkon tohoto rozhodnutí. Z prokázaného jednání žalobce má za to, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Žalovaná podrobně zdůvodnila stanovenou délku zajištění s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění.

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu**. V žalobě tvrdil, že účel zajištění nemůže být naplněn, neboť zde jsou důvodné obavy, že pokud bude vrácen do Pákistánu, tak mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 179 odst. 2 písm. b), c) a d) zákona o pobytu cizinců. To ostatně vyplývá i z bezpečnostního stavu země původu. Účel zajištění není naplňován i vzhledem k těžkostem při ověření totožnosti pákistánskými úřady. Podle žalobce byla doba zajištění stanovena nepřezkoumatelným a nezákonným způsobem. Žalovaná se podle žalobce nezabývala možnými překážkami správního vyhoštění ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** předně konstatoval, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné. V daném případě žalovaný vycházel z vyjádření samotného žalobce i ze shora uvedených zpráv a posuzoval jeho konkrétní situaci ve vztahu k situaci v jeho zemi původu, jak je ze žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé (str. 7 až 8). Z těchto zpráv mimo jiné vyplývá, že Pákistán je relativně stabilní zemí, což v kontextu s tvrzeními žalobce nesvědčí o tom, že by žalobci měla v zemi původu hrozit vážná újma ve smyslu ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

K námitce, že existují těžkosti při ověřování totožnosti cizinců u pákistánských úřadů, soud konstatuje, že při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán požadovaného státu, který nevyloučil spolupráci při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Pákistánské orgány dle prohlášení žalovaného spolupracují a úroveň spolupráce se zvyšuje. Soud v daném případě nemá důvod prozatím o této skutečnosti pochybovat. Z napadeného

pokračování

rozhodnutí (str. 8) jednoznačně vyplývají úvahy o pravděpodobné délce řízení a o úkonech, jež bude nutné učinit před vycestováním žalobce mimo území České republiky. Úvaha žalované nejen o pravděpodobnosti vyhoštění, ale i doby trvání zajištění je srozumitelná, logická a relevantní, dostatečně odůvodňující rozhodnutí o zajištění i dobu trvání zajištění. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Stěžovatel podává **kasační stížnost** z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková postata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel v žalobě napadl rozhodnutí žalované z důvodu nedostatečného vypořádání s hrozícím nebezpečím vážné újmy podle § 179 odst. 1 a 2 písm. b), c) a d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel uznává, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zmínila celou řadu okolností souvisejících s úrovní ochrany lidských práv a bezpečnosti obecně v Pákistánu. Přesto lze jeho vypořádání vyčítat mimo jiné, že se nijak nezajímal o to, z které konkrétní části Pákistánu stěžovatel pochází, neboť je jistě informován o tom, že bezpečnostní situace je v různých částech Pákistánu naprosto nesrovnatelná. Obecné hodnocení situace je těžko použitelné na každého konkrétního občana této země.

Žalovaná se podle stěžovatele dopustila zásadního pochybení, jelikož nereagovala na klíčové tvrzení stěžovatele, podle něž stěžovatel za překážku svého vycestování považuje hrozící trestní stíhání. Žalovaná se nevěnovala způsobu trestního stíhání v Pákistánu, zachování základních práv obviněných v takovém stíhání, trestu hrozícímu v tomto trestním stíhání včetně způsobu jeho výkonu, přestože právě výše uvedené hrozící následky jsou výslovně vyjmenovanými druhy vážné újmy podle § 179 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Již to, že Pákistán je zemí s druhým největším počtem oficiálně dokumentovaných vykonaných trestů smrti, je důvodem pro to, aby žalovaná zvažila tuto otázku při zajištění cizince za účelem vyhoštění. To zvláště pokud u takového cizince existuje možnost jeho trestního stíhání pro násilný nikoliv zcela zanedbatelný trestný čin. Trest odnětí svobody, kterým by stěžovatel mohl být ohrožen, je v případě Pákistánu okolností, u níž nelze vyloučit, že by mohla naplnit podstatu vážné újmy.

Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že žalovaná byla povinna zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, a předběžně si učinit úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné, přičemž žalovaná tak konkrétním způsobem neučinila, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Podobnou otázkou, tedy přípustnosti zajištění při nevypořádání

obav z hrozící závažné újmy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015, jímž zrušil rozsudek krajského soudu pro nezohlednění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu o zajištění práv s ohledem na absenci konkrétního vypořádání hrozby vážné újmy cizinci při jeho vyhoštění. Tyto důvody plně dopadají i na stěžovatelův případ. Žalovaná svůj postoj založila na obecném zhodnocení situace v Pákistánu, v němž ovšem absentovala jakákoliv zmínka o hrozících následcích trestního stíhání. Jelikož soud nevyhodnotil rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, zatížil vadou i samotný rozsudek. Z důvodu právní jistoty stěžovatel zdůrazňuje, že na výše uvedené nemá vliv to, že otázku trestního stíhání výslovně netematizoval v žalobě, neboť následky trestního stíhání lze jednoznačně podřadit pod nesprávné vyhodnocení vážné újmy, kam právě následky trestního stíhání spadají. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedla, že z podaného vysvětlení stěžovatele v průběhu správního řízení vyplývá, že jeho obavy o život jsou na základě sporů o majetek v rámci jeho širší rodiny, kdy se dohadují o majetek. Stěžovatel dále zmínil, že ve vlasti se obává možného stíhání policejními orgány za majetkové spory s rodinnými příslušníky. Z obsahu jeho vyjádření není možné usuzovat, že by se v tomto případě jednalo o jednání takového charakteru, intenzity či opakovanosti, aby to bylo možné považovat za jeho persekuci. Především bylo zjištěno, že toto jednání mu hrozí výhradně ze strany vlastní širší rodiny, nikoliv ze strany státních orgánů. Rovněž tak stíhání ze strany policejních orgánů pro obecný majetkový trestný čin, nikoliv čin násilný, navíc spáchaný na členech své vlastní širší rodiny, není možné považovat za pronásledování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná si před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádala podklady od OAMP, které OAMP využívá pro svá závazná stanoviska k posouzení bezpečnostní situace v Pákistánu. V době rozhodování nebyly žalované známy žádné skutečnosti, pro které by nebylo možné realizovat případně správní vyhoštění žalobce do Pákistánu, žádné takové skutečnosti, podřaditelné pod § 179 zákona o pobytu cizinců, neuplatnil ani sám žalobce. Pokud nyní stěžovatel poukazuje, byť zcela obecně, na hrozbu nebezpečí vážné újmy podle § 179 odst. 2 písm. b), c) a d) zákona o pobytu cizinců, mimo jiné neuplatněné ani v řízení o správním vyhoštění, lze jen těžko po žalovaném chtít, aby se touto blíže neurčenou, a v době rozhodování nijak neuplatněnou, hrozbou vážné újmy zabýval v napadeném rozhodnutí. Je však zcela nepravděpodobné, že by k naplnění nebezpečí vážné újmy mělo dojít za majetkovou trestnou činnost, když poškozeným je vlastní, byť širší rodina. Nad rámec kasační stížnosti žalovaná uvádí, že správnost předběžného posouzení realizace správního vyhoštění potvrdilo následně i samotné závazné stanovisko OAMP ze dne 27. 11. 2016 a sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, kdy došlo k ověření totožnosti stěžovatele ze strany pákistánské ambasády. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

pokračování

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Stěžovatel vstoupil na území schengenského prostoru v úkrytu nákladního vozidla, přičemž cestoval z Pákistánu přes Irán, Turecko, Řecko, kde podle jeho slov požádal o azyl a nevyčkal na vyřízení této žádosti. Dále za pomoci převaděčů cestoval přes Makedonii, Srbsko až do České republiky. Jeho cílem byla jedna ze tří zemí, Spolková republika Německo, Itálie nebo Rakousko. Správní orgán dne 25. 11. 2016 zahájil řízení ve věci správního vyhoštění, neboť stěžovatel přicestoval bez cestovního dokladu a platného víza i oprávnění k pobytu. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 25. 11. 2016 plyne, že stěžovatel na otázku, jaký byl důvod jeho odchodu z Pákistánu, odpověděl: *„kvůli rodinnému majetku je proti mně vedeno trestní stíhání. V K. již bylo zabito několik pandžábců a již jsem se stěhoval z obav o život, ale ani v novém bydlišti to nebylo bezpečné tak jsem se rozhodl odcestovat z obav o svůj život“*. Na otázku, zda zná nějaký důvod, který mu brání v návratu do Pákistánu, odpověděl: *„obava o svůj život. Stíhá mne policie a mám spory o majetek se svým strýcem.“* Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí o zajištění posuzoval možnost realizace správního vyhoštění, vycházel přitom z výpovědi stěžovatele a informací o zemi původu. Z těchto podle žalovaného vyplývá, že Pákistán je relativně stabilní zemí, teroristické násilí na jeho území již od roku 2014 klesá, volby v letech 2013 a 2015 byly hodnoceny příznivě. V Pákistánu existuje živý mediální sektor, a ústavně jsou zaručena práva spolčovací, právo demonstrovat a organizovat se, možnost vzniku odborových organizací, právo kolektivně vyjednávat a stávkovat. Žalovaný zrekapituloval důvody stěžovatele, pro které odešel ze země původu a uzavřel, že z výše uvedeného nevyplývá, že by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v souladu s § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), byly formulovány následující právní věty: „I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

V rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015, na který odkázal stěžovatel v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí o zajištění z důvodu, že se správní orgán v rozhodnutí o zajištění v zásadě nijak možnými překážkami správního vyhoštění stěžovatele do Iráku podrobněji nezabýval a omezil se na obecné konstatování, že je mu z běžné praxe známo, že v případě stěžovatele existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v tomto případě neexistuje konkrétní překážka, který by bránila vyhoštění stěžovatele. Skutečnost, že v Iráku je válečný a nepřehledný stav, přitom správnímu orgánu v době rozhodování známa byla. Správní orgán se přitom nevypořádal ani s tvrzením cizince, že v zemi původu bydlel v M., který byl obsazen tzv. Islámským státem. Správnímu orgánu tak bylo vytýkáno, že se alespoň předběžně nijak nevypořádal s možnou překážkou realizace vyhoštění ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že důvody, pro které Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zrušil rozhodnutí správního orgánu, plně dopadají i na posuzovanou věc. V citovaném případě bylo rozhodnutí o zajištění zrušeno z důvodu, že správní orgán se možnými překážkami správního vyhoštění nezabýval, přitom se jednalo o zemi, kde na značné části území docházelo k intenzivním bojům, a cizinec sám uváděl, že se do Iráku nemůže vrátit z důvodu válečného stavu. V nyní posuzovaném případě se žalovaný předběžně zabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Vycházel přitom ze správ o zemi původu a vyjádření stěžovatele. Posouzení žalované ohledně neexistence hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců reagovalo na samotnou výpověď stěžovatele, který v této fázi řízení sdělil pouze to, že v Pákistánu je proti němu vedeno trestní stíhání kvůli rodinnému majetku. Z informací, které stěžovatel správnímu orgánu poskytl, tak neplynulo, že by mu v Pákistánu hrozilo trestní stíhání pro násilný, nikoliv zcela zanedbatelný trestný čin, jak tvrdí nyní v kasační stížnosti. Neuváděl ani to, že by mu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, případně mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo

pokračování

trestání. Taktéž netvrdil, že by mu v místě jeho posledního pobytu hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, proto soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaná se nezajímala o to, ze které části Pákistánu stěžovatel pochází. Stěžovatel hrozbu vážné újmy ve smyslu citovaného § 179 nekonkretizoval, a žalovanému nelze vytýkat, tak jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti, že se v rozhodnutí o zajištění nevěnoval způsobu trestního stíhání v Pákistánu, zachování základních práv obviněných v takovém stíhání, nebo trestu hrozícímu v tomto trestním stíhání, včetně způsobu jeho výkonu. Na tomto místě je nezbytné připomenout, jak konstatoval již krajský soud, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda může být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění. I z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu plyne, že správní orgán má *předběžně posoudit* a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, *alespoň potenciálně možné*.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 - 51, konstatoval: „(...)posouzení, zda je vycestování cizince možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců), je především úkolem Ministerstva vnitra, které o tom podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydává závazné stanovisko. Povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) tak primárně stíhá Ministerstvo vnitra. Právě jeho úkolem je zabývat se v podrobnostech situací stěžovatele, jeho tvrzeními a okolnostmi jeho návratu na podkladě dostatečně aktuálních, věrohodných a adresných informací o zemi, do které má být daný cizinec navrácen. Závazným stanoviskem je potom vázána policie jako příslušný správní orgán, který rozhoduje o správním vyhoštění cizince, což se nutně musí projevit v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Oproti tomu při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen předběžně a v obecné rovině vypořádat možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstva vnitra; takový požadavek by ostatně neměl oporu v zákoně o pobytu cizinců ani v související judikatuře.“

Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na okolnosti případu se žalovaný v souladu s požadavky plynoucími ze zákona a z judikatury v rozhodnutí o zajištění předběžně dostatečně vypořádal s otázkou možné překážky realizace vyhoštění v podobě hrozby vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Podrobné posouzení možnosti vycestování je pak úkolem Ministerstva vnitra, které vydává závazné stanovisko. Nejvyšší správní soud proto neshledal pochybení žalované ani krajského soudu a kasační námitku neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Zástupcem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 31/2017 - 15, ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem), je-li zástupce ustanoven soudem a písemné podání soudu, ve výši 6.200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 1.428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8.228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu